

МАНИПУЛИРАЙКИ ЖЕЛАНИЕТО

ХЕДЪР БЕНЕТ СЕ РАЗГОЛВА, ПРЕДЛАГАЙКИ
СВОЯ ВЕРСИЯ НА "ЖЕНАТА КАТО ИМИДЖ"

ТЕКСТ ЖОРО ТОШЕВ ФОТОГРАФИЯ ХЕДЪР БЕНЕТ/LUXE

Тя е типична нюйоркчанка. Живее бързо, създава своите изображения спонтанно. Открих я преди две години, когато за първи път видях нейна фотография в елитно световно списание. Запознахме се това лято в Ню Йорк, когато подготвяше последната си изложба "Неоткритите творби на Хана Берман". Експозицията вече е погредена в нашумялата галерия Luxe на 57-а улица. Хедър Бенет е похвалена на висок глас от претенциозните критици на "Ню Йорк Таймс", Vogue, Elle, I-d. И какво от това?

Фотографските ѝ сюжети продължават въпросителната форма на женския портрет. Преди години Хеда нашумя, като иронизира визиите на известни модни марки като Dior и Dolce & Gabbana. Този път на мястото на специфичния моден рекламен реприз Бенет пародира класическите феминистки притчи. Тя се забавлява да филтрира женски имиджи чрез съвременния медиен език. Както подсказва името на изложбата, Хеда нарочно преподрежда артисти като Синди Шерман и Хана Уилке, чието послание е опростено като деконструкция на предложението "жената като имидж". Като своите предшественички Бенет използва собственото си тяло. Рискувал и го разголява за личните си идеологически цели.

Ако съберем всичките ѝ предизвикателства, получаваме формулата на нейната визуална конструкция. Показаните сцени са клиширани обобщения, силно стилизирани портрети тип иконите на женско потисничество, представени на фона на модата. Деградиращите сцени са красиви, пълни с удоволствие и запалени свещи. Те подчертават манипулацията на желанието. Всеки от характеристиките на Бенет се отказва от специфичен референт, но се превръща в добре работещ код на фотографската форма. Симулацията, живата палитра от цветове и композициите припомнят за изпълняваното от художника културно богатство. Внасянето на минал жанр от феминистични творби е преобърнато от Хеда, използвайки оригиналната позиция на мит.

Запознай се с Бенет - свободна, модерна, истинска, красива, секси, еманципирана, достойна... Може да добавиш каквото си поискаш определение към името ѝ и то ще бъде вярно. Тя играе с думи, образи, концепции и стилове. Забрави обаче клишетата от рода на "скандална", "авангардна" или нещо подобно. Просто ще ти се изсмее. Хедър знае коя е. И това е най-голямото ѝ качество.

Кои са трите най-важни неща, които са ти повлияли в личен план?

Относно работата ми бих казала Ню Йорк, който ми даде още няколко начина и разшири визията ми как да изразявам идеи, които отдавна са в главата ми и от които донякъде и се боях. Също така политиката във и извън историята на изкуството и по-специално 70-те години. Разбира се, феминизмът, който остави богато завещание, от което черпя вдъхновение. Би трябвало да посоча и музиката в най-общ смисъл, която заема голяма част от живота ми. Тя ме вдъхновява и стимулира, поемайки риска да отговарям на въпроса, който следва.

Кога фотографът се превръща в модел?

Въпрос на избор. Когато идеята го изисква. Да сложа себе си на върха на този конкретен спектър като създател, контролиращ имиджа и идеологическия субект, а също и в основата на обекта на снимките, това подчертава силата на въпросите, които искам да повдигна с моята работа. Аз се фокусирам върху пародии на класически феминистки притчи, които доразвиват идеи, изразени от творци като Синди Шерман и Хана Уилке десетилетия по-рано, но сега са филтрирани чрез езика на съвременната мода. Да използвам собственото си тяло за мои собствени идеологически цели бе ключът към това. Всъщност като генерална тактика осъзнах по-рано, че ако смятам да се занимавам с проблемите на жените, би било твърде критично да не ползвам себе си. Моето присъствие във фотографиите е неразделна част от това предизвикателство.

Как се чувстваш като фотограф и като модел?

Първо, не се възприемам като фотограф. Работата ми не е свързана с фотографията, а с идеята, която най-добре се изразява чрез фотографията. Считам себе си за визуален творец, който вижда концепцията като движещ фактор, диктуващ медиума и естетиката на работата. Използвам различни похвати като рисуване, скициране, скулптура или видео. Всъщност аз използвам всяко от изброените средства или се надявам да ги използвам. В момента подготвям колекция от скици, отразяващи различни теми. Да си модел е голяма степен чисто концептуална мотивация. Важно е за конструкцията на творбата като творец да бъдеш обект на фотография. Така съотношението между субекта и обекта е от значение, ако използваме езика на модата. Тези творби съчетават стереотипните мъжки фантазии за жените. Присъствието на

твореца на снимката придава завършеност на картината. Наблюдаващият и наблюдаваният се сливат в едно.

Като човек, работещ с имиджи, какво е разбирането ти за секса като средство за продажба?

Разбира се, че модата е нещо твърде манипулативно, защото сексът се използва не само доста безочливо, но и като средство за провокиране на желания. Много по-сложно е. Чрез секса понякога сме въвлечени в създаването на завист. Илюзията за уникалност и луксът се превръщат в специфична естетика. Много повече модата използва същите тактики като порно индустрията, за да манипулира, но по различен начин. Всъщност порното е много по-откровено. Това, което виждаш, това и получава. Тайните са много малко - секс, желание и насилие са безсрамно смесени. Докато модата е нещо специфично и много украсено, с голяма доза психологическа манипулация и цялостно определена естетика. Всъщност всичко това е доста интригуващо и въодушевяващо.

Какво мислиш за фотографа като наблюдател и за модела като стриптизьор?

Един модел е доста близко до стриптизьора. Фотографът е наблюдател, но вероятно тази динамика е объркана в моята работа. Технически аз съм фотографът или, по-точно казано, създателят на образа, но същевременно съм и обект и модел на погледа.

Кое е най-важното за една снимка?

Идеята.

Кога се ражда снимката?

За мен снимката се появява в главата ми, когато отделните ѝ компоненти са се изяснили. Има някои отклонения, разбира се, защото работя с други хора, но всички те са специално подбрани от мен по определени критерии, касаещи чувствителността. Творбите ми са композиции, не документи. Създаването им е повече акт на рисуване, отколкото на снимане.

Кое те провокира да снимаш?

Ако продължим с последния въпрос, ще кажа, че определено не е спонтанно решение. Това са внимателно планирани образи с изразена концепция (застъпват политическа или идеологическа позиция) и това ме провокира да създам образ, а всеки образ играе различна роля при изразяване на цялата творба.

Защо избира фотографията като вид изкуство?

Бих казала, че по някакъв начин фотосите избраха мен, защото идеите, които се опитвах да представя, имаха нуждата да бъдат заснети. Формата е средство. Не позволявам на формата да ограничава идеите ми, но всъщност идеите диктуват и формата. Преди настоящите фотосесии аз неуспешно се опитвах да претворя идеята за женското присъствие в рисуването и първото нещо, което ме сепна, бе, че трябва да използвам себе си, въпреки че това бе последното, което желях. Имаше опасност идеите ми да изглеждат гудактични.

Кога снимката лъже?

Винаги. Тя е водена от фотографа, а също зависи до голяма степен кой и как я възприема.

Трите неща, без които не можеш?

Очевидно прехраната, любимите хора и творчеството, музиката, литературата.

Без какво не може една жена?

Не знам за другите, но за мен това е себеконтролът, който всъщност представлява личната свобода.

Каква музика слушаш, когато работиш?

Труден въпрос, защото има много отговори. Обичам различни музикални стилове: рокендрол, пънк, блус, а напоследък соул от 60-те и 70-те години.

Би ли посочила парче, изпълнител, които са ти особено близки като усещане?

Музиката не влияе директно на идеите ми. Харесвам голям брой песни и изпълнители, които казват неща, с които въобще не съм съгласна. Но те носят чувствен заряд и празничност, които ме карат да работя и правят музиката така значима за мен. Определено има музиканти, които ме вдъхновяват и импонират на живота ми, хора като Тина Търнър, Бети Дейвис, Шарън Джоунс, Ета Джеймс. Това са хора със сила, присъствие, оригиналност, грация, душа, особено във времена, когато жената е трябвало да се бори много тежко, за да бъде призната.

interart

interart

Interview Questions
Intro Magazine, Bulgaria - translation
Heather Bennett
9-18- 05

1. Which are the top 3 things that personally influence/d, change'd you?

With reference to my work, I'd say NYC, gave me a few more tools and widened my vision enabling me to express ideas previously churning around in my head of which I was a bit afraid. Politics, as well, within and outside art history, specifically, 70's feminists, of course, who created the rich legacy from which my work draws. I would also have to say music, in a more general way, as it is a big part of my life, it inspires, and stimulates and running the risk of answering a question that follows, is just an absolute necessity.

2. When can the photographer be transformed into a model?

Whenever the idea demands this use, simply by choice. Positing myself at the top of this particular spectrum as a creator in control of the image and ideological subject, as well as, at the bottom as the degraded object of the photos, highlights a power differential and this dichotomy hints at the crux of the questions my work attempts to pose. I am focusing on parodies of classic feminist parables which quote and appropriate the ideas expressed by artists such as Cindy Sherman and Hanna Wilke from decades earlier but filtered through the language of contemporary fashion. Using my own body for my own ideological purposes was key to this quotation. Also, as a general tactic, I realized early on that if I was going to deal with issues of women's physicality and position, not using myself was a bit hypocritical, despite the risk involved. My physical presence in this work is integral, it is the challenge.

3. Please describe the feeling of being:

-a photographer?

-a model?

-both?

Firstly, I don't consider myself a photographer. My work is not about photography; it is about an idea and that idea is best expressed as a photograph. I consider myself a visual artist that sees concept as a driving factor which dictates the medium and ultimately, the aesthetic of the work. I use whatever medium the idea necessitates, be it painting, drawing, sculpture or video. I can see myself using and I hope to eventually use all of these mediums. (I am currently doing a suite of drawings which deals with very different subject matter.) Likewise, being the model is merely a conceptual motivation as I stated above. It is essential to the construct of the work as the artist being the 'object' of the photo creates the vacillation between the subject and object, using a repositied fashion language. These works resemble stereotypical male fantasies of women but because the artist is in the photo questioning from within, a complete picture is created as the observed and observer become one in the same.

4. As someone who works with images, what is your understanding of sex as something that sells?

Of course, fashion is incredibly manipulative, because sex is not only used with blatancy but as a complete construct of desire. It is much more subtle and complex than just sex sells. Also involved is the manufacture of envy. The illusion of exclusivity and luxury is tied up with a very specific aesthetic; allure wrapped in cunning. Moreover, fashion uses many of the same tactics as porn and s&m culture but in a more subversive way. Porn is more honest, actually, what you see is what you get; there are very few secrets, sex, desire and violence are intermingled shamelessly, unvarnished. Fashion has a heavily specified and beautified veneer with the psychological manipulation mixed within and this pleasing aesthetic veneer is a white washer of meaning, of action, of substance. It is really a fascinating little package.

5. What do you think about the photographer as an observer/ viewer and the model as a stripper?

As I touched on above, this is intertwined in my work, the making of the voyeur/ creator and the object of the gaze into the same entity. I believe, a model is very close to a stripper as a similar object and the photographer is a viewer but this dynamic is obviously upset in my work. I am, technically the

photographer or more specifically the creator of the image while simultaneously being also the model and object of the gaze. This subject/ object subsumation is key to the reference that I mentioned earlier to feminist works from the 70's which deconstructed the 'woman as image' assumption using this same method.

6. What do you think is most important for a photo/ picture?

The idea.

7. When does a photo/picture really happen?

For me, a photo happens in my head, as my pieces are constructed, completely set up with a minute amount of chance. There may be some deviation because of working so closely with other people but these people are all specifically chosen by me for very particular reasons concerning what each certain sensibility can bring to one of my ideas. My works are compositions, not documents, creating one is more akin to composing a painting or drawing than taking a photograph.

8. What provokes you to take a picture?

Following from the last question, there is definitely not a spontaneous snap of a shot. These are carefully planned out images with pointed conceptual intentions and it is this intention (expressing a political/ideological questioning) that provokes me to create an image. Each image plays a different part in the expression of the entire body of work.

9. Why did you choose photography as an art?

The photographs, I think, chose me in a way, as the ideas I was trying to get across needed photography to make a cohesive point. The medium is a tool; I don't let the medium limit my ideas but rather the idea dictate the medium. When I came upon my last body of work before the current series, I had been gradually and unsuccessfully trying to grapple with ideas of cultural female representation with painting and it hit me that the first thing I should do was use myself even if that was the last thing I wanted to do or my ideas were in danger of seeming didactic.

10. When does a photo lie?

Always. It is mediated by the photographer and, of course, the medium itself which involves constructed visual codes and our, as the audience, understanding of them.

11. Please tell us 3 things you cannot live without?

Well, obviously, sustenance, and once that is out of the way I would say loved ones and creativity (art, music and literature).

12. Is there anything a woman cannot live without? What is it?

I don't know about any woman but for myself it would be my own dictates, being under my own control which is personal freedom, always.

13. What kind of music do you listen to when you work?

Tough question because there are so many answers. I love many different kinds of music; rock and roll, punk, blues but lately I am really stuck on soul from the 60's and 70's and I am not looking to get unstuck anytime soon. It goes down so easy.

14. Is there a music piece/ artist or band that is closer to you and your point of view?

Music doesn't directly influence my ideas for my work and I like a lot of songs/ musicians that say things that I don't totally agree with for myself but it is a sensibility and a celebratory spirit that moves me and makes music so indomitable for me. There are definitely certain musicians that inspire me and speak to my own sense of life, people like Tina Turner, Betty Davis (the soul singer, not the movie star), Sharon Jones, Etta James, personify ideals that I look to; strength, originality, defiance, integrity, grace, soul, especially in a time when women had to fight a lot harder to get to that singular way. It doesn't get much better than that, those ladies are a bunch of rockers.